

UITSPRAAK

Uitspraak van de Straf- en Tuchtcommissie als bedoeld in artikel 9 van de Statuten van de Nederlandse Bridge Bond (NBB) in de zaak tegen <beklaagde>.

1. Het bestuur van de NBB heeft de zaak aanhangig gemaakt bij de commissie op <dddd>. De commissie heeft de stukken bestudeerd, te weten:
 - het “Verslag gebeurtenissen <yyyy>, gespeeld op <dddd> in <xxxx>” van <getuige> d.d. <dddd>;
 - Whatsapp-bericht afkomstig van <AAAA>, gericht aan <Bondsbestuur>, rond <dddd>;
 - correspondentie tussen <beklaagde> en de secretaris van het Bondsbestuur van <dddd> en <dddd>;
 - een e-mailbericht van <AAAA>, met daaraan toegevoegd een verslag van <BBBB>, <dddd>, gericht aan <getuige>; een kopie van dit bericht is kort voor de zitting van de Straf- en Tuchtcommissie d.d. <dddd> overgelegd;
 - het schriftelijke verweer van <beklaagde> d.d. <dddd>;
 - het verslag van de zitting <ddd>, inhoudende de beslissing tot aanhouding van de zaak en de opdracht aan <Bondsbestuur> om stukken over te leggen en een notitie op te stellen;
 - de notitie van <Bondsbestuur>, ontvangen d.d. <dddd>, met diverse bijlagen;
 - de e-mail van <advocaat beklagde>, d.d. <dddd>, waarin hij zich presenteert als raadsman van <beklaagde>;
 - het aanvullend verweer van <advocaat beklagde> d.d. <dddd>;
 - het verweer van het Bondsbestuur inzake de ontvankelijkheidsvraag d.d. <dddd>.

De commissie heeft bepaald dat de zaak ter zitting van <dddd> zou worden behandeld. <Beklaagde> is uitgenodigd, alsmede <getuige>. De commissie heeft de behandeling van de zaak op <dddd> geschorst. Deze is op <dddd> hervat.

2. Aan <beklaagde> is ten laste gelegd dat hij op <dddd>, als speler in <team>, tijdens een wedstrijd in <klasse>, zijnde een door de Nederlandse Bridge Bond uitgeschreven wedstrijd, wangedrag heeft vertoond, althans gedrag dat de Nederlandse Bridge Bond schaadt of kan schaden, doordat hij:
 - over zijn tegenspelers, <AAAA> en <BBBB>, heeft gezegd: zij spelen niet kosjer, althans woorden van gelijke strekking;
 - tijdens die wedstrijd geen of niet onmiddellijk gehoor heeft gegeven aan aanwijzingen en/of verzoeken van de wedstrijdleader, <getuige> en/of
 - dit alles terwijl aan andere tafels gespeeld werd, waardoor hinder en onrust zijn ontstaan.
3. Op de zitting van <dddd> zijn verschenen <beklaagde>, zijn raadsman, <getuige> en <Bondsbestuur>. De commissie heeft de beklagde gehoord, de raadsman heeft het woord gevoerd en de getuige is gehoord.

4. Tijdens de zitting heeft <Bondsbestuur> ervoor gepleit om de zitting aan te houden, teneinde nogmaals te proberen om mediation tot stand te brengen tussen <beklaagde>, <AAAA> en/of <BBBB>. <Beklaagde> ondersteunde dit verzoek.
5. De commissie wijst het verzoek af. Voorafgaand aan de zitting van <dddd> heeft <Bondsbestuur> aan <AAAA> gevraagd of hij en zijn partner aan mediation wilden meewerken. Dat wilden zij niet. <Bondsbestuur> heeft hen dit kort voor de zitting van <dddd> nogmaals gevraagd en opnieuw was het antwoord nee. De commissie is van oordeel dat voor mediation de bereidheid van beide partijen noodzakelijk is; zij kunnen daartoe niet gedwongen worden.
6. <Beklaagde> heeft betoogd dat het Bondsbestuur niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat het de zaak niet binnen de termijn van drie maanden na ontvangst van het verzoek tot doorverwijzing bij de commissie aanhangig is gemaakt. Gewezen is op artikel 11, tweede lid, en op artikel 17, derde lid, van het Straf- en Tuchtreglement (het reglement).
7. Artikel 11, tweede lid, van het reglement bepaalt dat een verzoek tot doorverwijzing naar de commissie van een lid, aangeslotene, de EBL of de WBF wordt gedaan door middel van een tot het Bondsbestuur gericht schriftelijk gemotiveerd verzoek. Ingevolge artikel 17, derde lid, dient het Bondsbestuur een zaak die is gebaseerd op een dergelijk verzoek, binnen drie maanden na de ontvangst daarvan aanhangig te maken bij de commissie, teneinde ontvankelijk te zijn. De commissie stelt vast dat zich in het dossier niet een zodanig verzoek bevindt. De e-mail en het whatsapp-bericht van <AAAA> maken weliswaar gewag van een klacht bij de commissie en <AAAA> geeft ook te kennen dat hij vindt dat de commissie kennis zal moeten nemen van de klacht, maar deze stukken zijn niet te kwalificeren als een schriftelijk en gemotiveerd, aan het Bondsbestuur gericht verzoek. <Bondsbestuur> heeft ter zitting verklaard dat zij kort voor de zitting van <dddd> telefonisch aan <AAAA> heeft gevraagd of het zijn bedoeling is geweest om een persoonlijk verzoek te doen aan het Bondsbestuur. Het antwoord hierop was dat hij wilde dat het Bondsbestuur op eigen titel de zaak aan de commissie zou voorleggen, mede gelet op het algemene belang dat daarmee is gemoeid. Het verzoek van de WEKO d.d. <dddd>, dat als bijlage is gevoegd bij de notitie van <Bondsbestuur> en dat is gebaseerd op het verslag van de wedstrijdleader van <dddd>, kan evenmin als een zodanig verzoek worden aangemerkt, nu de WEKO niet behoort tot de verzoekers als bedoeld in artikel 11 van het reglement.
Het Bondsbestuur heeft ten slotte uitdrukkelijk verkondigd dat de doorverwijzing van de zaak naar de commissie moet worden beschouwd als een verzoek uit eigen beweging als bedoeld in artikel 11, eerste lid, van het reglement.
De commissie is op grond van het voorgaande van oordeel dat de zaak uit eigen beweging door het Bondsbestuur bij de commissie aanhangig is gemaakt op <dddd>. Uit artikel 17, eerste lid, van het reglement volgt dat doorverwijzing tot zes maanden na de gebeurtenis kan worden gedaan. Nu de zaak gaat over gebeurtenissen op <dddd>, is de doorverwijzing tijdig gedaan en is het Bondsbestuur dus ontvankelijk.
<Beklaagde> en zijn raadsman hebben verder nog opmerkingen gemaakt over het voortraject van de verwijzing van de zaak naar de Straf- en Tuchtcommissie. Zo zou het Bondsbestuur beklaagde ten onrechte niet in de gelegenheid hebben gesteld om zijn kant

van het verhaal te vertellen en zouden de feiten waar het om gaat, de doorverwijzing niet rechtvaardigen. Ook vindt beklaagde dat het lang heeft geduurd voordat hij op de hoogte was van de zaak en voordat de zaak op zitting werd gepland.

De commissie wijst er in de eerste plaats op dat noch in de Statuten, noch in het reglement is voorgeschreven dat het Bondsbestuur voorafgaand aan de doorverwijzing een eigen onderzoek instelt. Verder zijn in de uitspraak van de Commissie van Beroep van 4 december 2016 nader de grenzen bepaald van de bevoegdheid tot doorverwijzing van het Bondsbestuur. Kort samengevat vindt de Commissie van Beroep dat aan het Bondsbestuur weliswaar enige beoordelingsruimte toekomt ten aanzien van andere dan technische gronden, maar dat het niet de bedoeling is dat het Bondsbestuur op de stoel van de Straf- en Tuchtcommissie plaatsneemt.

De Straf- en tuchtcommissie leidt hieruit af dat het Bondsbestuur geen uitgebreide eigen toets met betrekking tot de feiten behoort te verrichten voordat het tot doorverwijzing overgaat.

De mening van beklaagde dat het Bondsbestuur de zaak niet voortvarend heeft opgepakt, deelt de commissie niet geheel. Het Bondsbestuur heeft zich weliswaar aanvankelijk niet duidelijk uitgesproken over de aard van de doorverwijzing – op verzoek of uit eigen beweging – maar nadat beklaagde daarover had geklaagd, is kort daarop een uitgebreid en goed onderbouwd verweer gekomen van het Bondsbestuur. Verder heeft <Bondsbestuur> geprobeerd partijen tot mediation te bewegen. Daarvoor heeft zij begrijpelijkerwijs enige tijd nodig gehad. Dat zij daartoe allereerst alleen <AAAA> en <BBBB> heeft benaderd, vindt de commissie correct. Ten slotte heeft het Bondsbestuur voorafgaand aan de zitting van <dddd> niet alle relevante stukken overgelegd, waardoor de zitting moest worden geschorst. Die nalatigheid valt het Bondsbestuur te verwijten. De schorsing en het uitstel hebben bij beklaagde, die ervan uitging dat de zaak op <dddd> zou worden afgedaan, voor extra spanning en hernieuwde raadpleging van zijn raadsman geleid. Nu echter ter zitting meteen een nieuwe datum is gevonden, ca. twee weken daarna, wordt beklaagde daardoor echter niet zodanig benadeeld dat de commissie daar gevolgen aan verbindt voor de ontvankelijkheid. De conclusie is dat geen van de door beklaagde aangevoerde omstandigheden leidt tot niet-ontvankelijkheid van het Bondsbestuur.

8. Ten aanzien van de ten laste gelegde feiten is de commissie van oordeel dat niet is komen vast te staan dat beklaagde hetgeen bij het tweede en het derde punt is vermeld, heeft begaan.
9. Hetgeen bij het eerste punt is ten laste gelegd, vindt de commissie wel bewezen. In het wedstrijdverslag van <getuige> staat dat <beklaagde> de woorden “zij spelen niet kosjer” heeft geuit, terwijl zijn tegenspelers, <AAAA> en <BBBB>, aan tafel zaten. In het commentaar van <AAAA> en <BBBB> worden die woorden weliswaar niet letterlijk genoemd, maar wel staat vast dat zij zich ernstig gekwetst hebben gevoeld door de uiting van beklaagde. <Beklaagde> zelf heeft in zijn verweer van <dddd> en op de zitting van <dddd> toegegeven woorden van gelijke strekking, waaronder in ieder geval de term kosjer, heeft gezegd.
10. De commissie merkt de uiting van beklaagde aan als wangedrag. <Beklaagde> speelt in de <klasse>. Spelers van dit kaliber worden geacht te weten hoe zij zich tijdens de wedstrijd

dienen te gedragen, zij dienen de spelregels te kennen en zich er dus van bewust te zijn dat gedrag dat door de tegenpartij als intimiderend of storend kan worden ervaren, alsmede het niet dadelijk opvolgen van aanwijzingen van de arbiter, bijvoorbeeld om door te spelen en nadere discussies over een gebeurtenis aan tafel te verdagen tot na de wedstrijd, overtredingen vormen van de voorschriften gegeven in artikel 74 van de Spelregels. Op dit niveau mag van spelers ook worden verwacht dat zij weten hoe ze eventuele misstanden aan de orde moeten stellen – en dat ze beseffen dat zulks niet in de marge van een arbitrage tijdens een wedstrijd moet gebeuren. <Beklaagde> heeft zich aan tafel, in aanwezigheid van zijn tegenspelers en van de arbiter, ondanks duidelijke waarschuwingen van laatstgenoemde, in beledigende en kwetsende termen uitgelaten over deze tegenspelers en heeft ook een aanwijzing van de arbiter om de discussie te verdagen tot na afloop van de wedstrijd genegeerd, waarmee beklaagde zich schuldig heeft gemaakt aan overtreding van de bepalingen van artikel 74. De commissie erkent dat de arbiter weinig of geen machtsmiddelen heeft om conformiteit aan dit spelregelartikel af te dwingen – zoals de getuige opmerkte: de bridge-arbiter beschikt niet over gele kaarten. Dat alles doet echter niet af aan de ernst van het gedrag van beklaagde. De commissie voelt zich in haar oordeel dat beklaagde zich aan tafel laakbaar heeft gedragen gesteund door het feit dat ook de wedstrijdleader en het Bondsbestuur ter zitting te kennen hebben gegeven dergelijke uitingen zeer kwalijk te vinden. Beklaagde heeft in zijn verweer en ter zitting de gebeurtenissen en zijn beleving daarvan geschetst. Ook <AAAA> en <BBBB> hebben op papier gezet hoe de wedstrijd is verlopen en hoe zij die hebben ervaren. De commissie leidt uit dat alles af dat de wedstrijd in ieder geval voor een deel van de tijd in een onplezierige sfeer is verlopen. Ook de wedstrijdleader maakt daar gewag van. De commissie kan niet vaststellen hoe en door wie die sfeer is ontstaan, maar benadrukt dat dat in feite ook niet van belang is. Spelers moeten zich immers onder alle omstandigheden, ook als zij zich storen aan het gedrag of de speelwijze van de partner of de tegenstanders, hoffelijk blijven gedragen. Bij ernstige onregelmatigheden of vermeende slechte bejegening door andere spelers aan tafel, kunnen zij de arbiter erbij roepen om een oordeel te vellen. Beklaagde heeft dat laatste weliswaar gedaan, maar hij heeft tevens, in harde bewoordingen, zijn mening gegeven over (het spel van) zijn tegenstanders. Die hebben zich daardoor terecht aangevallen en gekwetst gevoeld.

11. <Beklaagde> heeft aangevoerd dat zijn opmerking niet buitenproportioneel is geweest en dat tuchtrechtelijke maatregelen niet op zijn plaats zijn. Eerdere uitspraken van de Straf- en tuchtcommissie zouden veel ernstiger, ook fysiek agressieve, feiten betreffen. Ook wijst beklaagde op het feit dat de wedstrijdleader tijdens de wedstrijd heeft afgezien van het opleggen van een straf als bedoeld in artikel 91 van de Spelregels. Het Bondsbestuur heeft verder de zaak lang laten liggen en heeft in eerste instantie slechts geprobeerd om te bemiddelen, wat niet is gelukt.
12. Zoals blijkt uit hetgeen de commissie onder 10. heeft overwogen, vindt de commissie het gedrag van beklaagde wel buitenproportioneel. De commissie is verder van oordeel dat alle overige door beklaagde aangevoerde omstandigheden niet afdoen aan de ernst van het verwijt dat beklaagde wordt gemaakt. Dat de wedstrijdleader geen straf heeft opgelegd, is evenmin een reden dat de commissie ook van strafoplegging zou moeten afzien. Immers, de

commissie beoordeelt niet alleen of de spelregels zijn geschonden, maar hanteert een eigen afwegingskader, opgenomen in artikel 8 van de Statuten.

13. De commissie is aldus van oordeel dat beklaagde zich schuldig heeft gemaakt aan wangedrag als bedoeld in artikel 8, eerste lid, onder d, van de Statuten. Beklaagde heeft ter zitting gezegd spijt te hebben van wat hij heeft gezegd en de commissie gaat ervan uit dat beklaagde lering zal trekken uit het voorval en de gevolgen die dit voor hem heeft gehad. De commissie zal daarom volstaan met het opleggen van een schriftelijke waarschuwing. Zoals gezegd vindt de commissie het niet haar taak om partijen naar een mediator te verwijzen, maar de weg daar naartoe staat vanzelfsprekend nog steeds open. Het zou beklaagde sieren als hij hiertoe zelf het initiatief neemt.
14. Beklaagde heeft de commissie verzocht om af te zien van publicatie van haar uitspraak. De commissie geeft hieraan geen gevolg. Uitspraken van de Straf- en Tuchtcommissie en van de Commissie van Beroep dienen er mede toe om andere spelers te laten zien dat de regels en normen die gelden binnen de NBB moeten worden nageleefd en zat deze zo nodig worden gesanctioneerd, en welk gedrag wel of niet getolereerd wordt. Publicatie is daarom uitgangspunt. Beklaagde heeft geen zodanig zwaarwegende persoonlijke omstandigheden aangevoerd dat in dit geval geen publicatie zou moeten plaatsvinden. De commissie gelast daarom, behoudens beroep tegen deze uitspraak, de geanonimiseerde publicatie van deze uitspraak in het blad BRIDGE van de NBB en op de internetsite van de NBB.
15. Tegen deze uitspraak staat beroep open bij de Commissie van Beroep (CvB) van de NBB. Het beroep wordt schriftelijk ingesteld bij de CvB en gericht aan het secretariaat van de CvB. Het beroepschrift is gemotiveerd en gaat zoveel mogelijk vergezeld van de op de zaak betrekking hebbende stukken, waaronder in elk geval een afschrift van de uitspraak waartegen het beroep zich richt. Het beroep moet worden ingesteld binnen een maand na de verzending van deze uitspraak.
16. Een afschrift van deze uitspraak wordt gezonden aan het bestuur van de NBB en aan de Weko.